

Autorka bestsellerov číslo jeden v rebríčku *New York Times*

# SYLVIA DAYOVÁ

Kto chce všetko,  
získa ešte viac...



## Nenásytná

ROMÁN CROSSFIRE®

Nenasýtná



# Nenásytná

SYLVIA DAYOVÁ



Original title: Sylvia Day: CAPTIVATED BY YOU  
Copyright © 2014 by Sylvia Day  
Cover photography by Edwin Tse  
Cover design by Sarah Oberrender  
THE BERKLEY PUBLISHING GROUP, published by the Penguin Group,  
Penguin Group (USA) LLC

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015  
Translation © Elena Mrázová, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

[www.fortunalibri.sk](http://www.fortunalibri.sk)

Redakčná a jazyková úprava Dušan Starek  
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-407-6

*Venujem všetkým, ktorí trpezlivo čakali  
na ďalšiu kapitolu v príbehu Gideona a Evy.  
Dúfam, že si ju oblúbite tak ako ja!*



## POĎAKOVANIE

Stojí za mnou nespočetné množstvo ľudí, vďaka ktorým môžem písať, dodržiavať záväzky a zachovať si zdravý rozum.

Ďakujem Hilary Saresovej, ktorá edituje všetky moje knihy a dáva pozor, aby som nezišla z kurzu. Spolieham sa na teba väčšmi, než si uvedomuješ.

Kimberly Whalenová, moja super agentka – vďaka za všetko, čo robíš, ale najmä za psychickú podporu. Každý deň som vďačná za to, že ťa mám.

Samara Dayová mi sníma z pliec množstvo stresu. Nevieť si predstaviť, čo by som bez teba robila, ako by som to všetko stíhala.

Ďakujem svojim deťom za to, že keď pracujem, znesú moju dlhú neprítomnosť (a všetky nevýhody, ktoré sa s tým spájajú). To, čo robím, by som bez vašej podpory robiť nemohla. Lúbim vás.

Ďakujem ľuďom z úžasných tímov vo vydavateľstve Penguin Random House. Tu sú ich mená: Cindy Hwangová, Leslie Gelbmanová, Alex Clarke, Tom Weldon, Rick Pascocello, Craig Burke, Erin Gallowayová, Francesca Russellová, Kimberley Atkinsová... a to som ešte ani zďaleka nespomenula všetkých, či už v USA, alebo v Británii. Ďalšie tímy pracujú na plný plyn v Austrálii, Írsku, Kanade, na Novom Zélande, v Indii a Juhoafrickej republi-

ke. Vám všetkým som vďačná za to kvantum času a námahy, ktoré venujete vydávaniu mojich kníh.

Ďakujem Liz Pearsonsovej a tímu vo firme Brilliance Audio za výrobu audiovydaní, ktoré sú také populárne!

A ďakujem všetkým svojim vydavateľom na celom svete, ktorí neúnavne pracujú na svojich územiach. Kiežby som im tu mohla všetkým menovite vysloviť vďaku. Prosím, verte mi, som šťastná, že môžem pracovať práve s vami.

1

**L**ADOVÉ IHLIČKY bombardovali moju rozhorúčenú pokožku, voda v sprche štípala, ale zároveň odháňala posledné tiene nočnej mory, ktorú som si ani celkom nepamätal.

Zatvoril som oči a vošiel som hlbšie pod prúd. Dúfal som, že strach a nevoľnosť, ktoré dosiaľ neodplavilo, teraz postupne skončia v odtoku pri mojich nohách. Striaslo ma a pomyslel som na svoju ženu. Na svojho anjela, pokojne spiaceho vo vedľajšom byte. Hneď teraz som ju chcel, potreboval som sa v nej stratiť, a zožieral som sa, lebo to nebolo možné. Nemohol som ju objať. Nemohol som strhnúť pod seba jej šťavnaté telo a ponoriť sa doň, aby jej dotyk odohnal spomienky.

„Doriti!“ Dlane som položil na chladné obkladačky a prijímal som ľadový nápor, ktorý ma mrazil až do špiku kostí. Bol som sebec. A poriadny somár.

Keby som bol lepší človek, obrátil by som sa Eve Crossovej chrbtom, len čo som ju uvidel.

Namiesto toho som si ju vzal za ženu a chcel som, aby správu o našom manželstve rozšírilo každé známe médium, hoci som ju mal uchovať ako tajomstvo a zveriť len vybranej hŕstke ľudí. Ešte horšie bolo, že som nemienil dovoliť, aby ma opustila, a tak som musel nájsť spôsob, ako jej vynahradiť svoje šialenstvo, pre ktoré sme dokonca ani nemohli spať spolu v jednej miestnosti.

Namydľil som sa a lepkavý pot, ktorý po prebudení pokrýval moje telo, odplavila voda. O niekoľko minút som už kráčal do spálne, natiahol som si tepláky a šiel som do domácej pracovne. Ešte nebolo ani sedem hodín ráno.

Byt, v ktorom Eva bývala so svojim najlepším priateľom Carym Taylorom, som opustil len pred niekoľkými hodinami. Chcel som jej poskytnúť možnosť, aby sa pred odchodom do práce ešte trochu vyspala. Celú noc sme sa vrhali jeden na druhého, priveľmi roztúžení a nenásytní. Lenže to nebolo všetko. Eva tak naliehala, až to vo mne vyvolalo nervozitu.

Moju manželku niečo trápilo.

Zaľetel som pohľadom k oknu a k výhľadu na Manhattan, potom mi oči pristáli na prázdnej stene. Na tej istej stene v strešnom byte na Piatej avenue, v našom skutočnom domove, viseli fotografie nás dvoch. Vedel som si tú koláž presne predstaviť, lebo som ju v posledných mesiacoch podrobne študoval. Kedysi som si svet podmaňoval tak, že som pozeral z okna na mesto. Teraz mi na ten pocit stačilo pozrieť na Evu.

Posadil som sa za stôl, potriasol som myšou a prebudil počítač. Keď sa na monitore objavila tvár mojej ženy, zhlboka som sa nadýchol. Na fotografii, ktorú som si inštaloval ako pozadie plochy, nebola namaľovaná a vďaka svetlým pehám na nose nevyzerala ani na svojich dvadsaťštyri rokov. Vnímal som jej črty – krivku obočia, jasné sivé oči, plné pery. Vo chvíľach, keď som si na to dovolil myslieť, som tie pery takmer cítil na svojej pokožke. Jej bozky boli požehnanie, sľuby od anjela, s ktorým stál môj život za to.

Rázne som vydýchol, zdvihol som telefón a rýchlou voľbou zavolať číslo Raúla Huertu. Hoci bolo skoro, zdvihol takmer hneď a jeho hlas znel bdelo.

„Dnes pôjde pani Crossová s Carym Taylorom do San Diega,“ povedal som a pri tej predstave som začal päsť. Viac som vysvetľovať nemusel.

„Chápem.“

„Napoludnie chcem mať na stole aktuálnu fotografiu Anne Lucasovej a podrobnú správu o tom, kde bola večer.“

„Najneskôr o dvanástej,“ pritakal.

Zložil som a znova som sa zadíval na Evinu krásnu tvár. Odfoťtil som ju v nestráženej šťastnej chvíli a takú šťastnú som ju chcel mať stále. Včera večer ju však vystrašilo stretnutie so ženou, ktorú som kedysi využil. S Anne sa nám cesty neskřížili už dosť dávno, ale ak sa teraz stala zodpovednou za smútok mojej ženy, tak ma čoskoro uvidí.

Otvoril som schránku prijatých e-mailov a začal som si ich čítať. Písal som krátke odpovede, kde sa to vyžadovalo, a postupne som sa prepracúval k tomu, ktorého názov mi hneď udrel do oka.

Evu som pocítil ešte skôr, ako som ju uvidel.

Zdvihol som hlavu a klopkanie na klávesnici sa spomalilo. Náhly príval túžby utíšil nervozitu, ktorá ma trápila vždy, keď som nebol s ňou.

Oprel som sa, aby som si lepšie užil výhľad. „Si hore nejakو skoro, anjel.“

Eva stála vo dverách s kľúčmi v ruke, plavé vlasy sa jej vzrušujúco vlnili okolo pliec, líca a pery mala po spánku zružovené, krásne zaoblené telo jej zahaľovalo len krátke tričko a šortky. Nemala na sebe podprsenku a jej bujné prsníky sa vzdúvali pod tenkou bavlnou. Bola nízka, útla, ale pred jej krivkami by každý muž padol na kolená. Často sa smiala, ako sa líši od žien, s ktorými ma fotografovali pred ňou.

„Prebudila som sa na to, ako mi chýbaš,“ odvetila zastretým hlasom, pri ktorom sa mi vždy postavil. „Ako dlho si už hore?“

„Nie dlho.“ Zatlačil som klávesnicu do priehradky v stole, aby som na ňom Eve urobil miesto.

Bosými nohami prešla ku mne a už ma mala. Vždy keď som ju uvidel, bolo mi jasné, že ma zničí. V očiach a v pohyboch mala večný prísľub. Všade, kam sa vybrala, na ňu muži civeli ako zmyslov zbavení. Bažili po nej. Presne ako ja.

Len čo sa ocitla pri mne, zdrapil som ju okolo pása a v poslednej chvíli som sa rozhodol posadiť si ju na kolená. Sklonil som hlavu, do úst som zachytil jej bradavku a dlho, hlboko som ju sal. Počul som, ako zhĺkla, celé telo sa jej striaslo od vzrušenia a mne myklo kútikmi úst. Môžem si s ňou robiť, čo len chcem. Dala mi na to právo. Väčší dar som nikdy nedostal.

„Gideon.“ Zašla mi prstami do vlasov.

Okamžite som sa cítil lepšie.

Zdvihol som hlavu a pobozkal som ju, ochutnal som škorico-vú príchuť jej zubnej pasty aj tú jedinečnú chuť, ktorá patrila iba jej. „Hm?“

Pohľadila ma po tvári a pátravo mi pozrela do očí. „Zase si mal nočnú moru?“

Prudko som vydýchol. Zakaždým ma prekukla a ťažko sa mi na to zvykalo.

Pohladil som ju palcom po vlhkej bavlně nad bradavkou. „Radšej by som sa rozprávaj o mokrých snoch, ktoré sú o tebe.“

„O čom bol ten zlý sen?“

Stisol som pery. Načo toľko nástojí? „Nepamätám si.“

„Gideon...“

„Nechaj to tak, anjel.“

Eva zmeravela. „Len ti chcem pomôcť.“

„Vieš, čo mi pomôže.“

Odfrkla si. „Maniak.“

Pritiahol som si ju bližšie. Nenachádzal som slová, ktoré by opísali, aké je objímať ju, tak som jej nosom prešiel po krku a vdýchol som dobre známu vôňu jej pokožky.

„Frajer.“

Jej tón ma podráždil, bolo v ňom niečo čudné. Pomaly som sa odtiahol a zadíval som sa jej do tváre. „Tak hovor.“

„Vieš, v San Diegu...“ Sklopila zrak a zahryzla si do pery.

Počkal som, kam to celé speje.

„Budú tam koncertovať Six-Ninths,“ vyšlo z nej.

Aspoň sa nepokúšala zatajiť, čo som už vedel – a to bolo dobré znamenie. Mňa sa však pre zmenu zmocnilo iné napätie.

„A ty vravíš, že je to problém.“ Hovoril som pokojne, ale v duchu som zúrnil.

„Nie, nie je to problém,“ šepla, no prstami ma nervózne poťahovala za vlasy.

„Neklam mi.“

„Neklamem.“ Zhlboka sa nadýchla a pozrela mi rovno do očí.

„Niečo sa deje. Som zmätená.“

„Prečo?“

„Nebuď taký,“ hlesla. „Neskúšaj tu na mňa ľadové pohľady a reči.“

„Musíš mi prepáčiť. Keď mi moja žena povie, že je zmätená z iného muža, nečudo, že sa mi zhorší nálada.“

Vykrútila sa mi z náručia a ja som jej to dovolil, aby som ju mohol pozorovať a odhadovať z bezpečnej vzdialenosti. „Neviem, ako to vysvetliť.“

Radšej som ignoroval chlad, čo sa mi rozlial vo vnútornostiach. „Skús to.“

„Ja len...“ Znovu sklopila zrak a znovu si zahryzla do spodnej pery. „Niečo... zostalo neukončené.“

Stiahol sa mi hrudník, chlad vystriedala horúčava. „Eva? Vzrušuje ťa?“

Mykla sa. „Tak to nie je.“

„Čo ťa na ňom tak vzrušuje? Hlas? Tetovanie? Jeho zázračný vták?“

„Prestaň! Ťažko sa mi o tom hovorí. Nerob z toho ešte väčší problém.“

„Aj pre mňa je to problém, dočerta!“ vybuchol som a vstal som zo stoličky.

Zúrivo som si ju prezrel od hlavy po päty. Najradšej by som ju pretiahol aj potrestal. Túžil som ju zviazať, zamknúť, nepustiť k nej nikoho, kto by ohrozil moje postavenie. „Eva, ten chlap s tebou zaobchádzal ako s poslednou handrou. Chceš povedať, že stačil jeden klip a zabudla si na to? Klip k *Zlatovláske*? Povedz, čo také potrebuješ, že ti to neviem dať?“

„Nebud' hnusný.“ Prekrížila si ruky cez prsia a strelila po mne pohľadom, ktorý ešte vybičoval moju zlosť.

Potreboval som ju teraz v posteli, s roztriahnutými nohami, vláčnu. Celú. Občas ma to, ako veľa pre mňa znamenala, doháňalo do šialenstva. Len ju jedinú som potreboval tak, až som si nevedel predstaviť, že ju stratím. A teraz vyslovila to jediné, čo som nezniesol.

„Prosím ťa, nebud' ku mne taký,“ šepla.

„Som ešte pozoruhodne zdvorilý, keď si uvedomím, že by som ťa najradšej zaškrtil.“

„Gideon.“ V jej sivých očiach sa zjavili výčitky svedomia a potom sa tam zajagali slzy.

Odvrátil som pohľad. „Prestaň!“

Lenže ona do mňa zase raz videla.

„Nechcela som ti ublížiť.“ Diamant na jej obrúčke – ktorú som jej daroval a tým som si ju označoval – sa zajagal na svetle, na stenu dopadli myriady svetelných bodov. „Nechcem, aby si sa na mňa hneval. Aj mňa to bolí, Gideon. Nechcem ho. Prisahám, že ho nechcem.“

Prešiel som k oknu, stále nepokojný. Chcel som sa nejako ovládnuť, lebo inak som nemohol čeliť ohrozeniu zo strany Bretta Klina. Urobil som už všetko, čo som mohol. Vyslovil som manželský sľub, navliekol som jej prsteň. Pripútal som ju k sebe, ako sa len dalo. Stále to však bolo málo.

Predo mnou sa tiahlo mesto, výhľad na celú panorámu zakrývali najvyššie budovy. Zo svojho luxusného strešného bytu som mal výhľad do niekoľkých kilometrov. Lenže z tohto bytu, z bytu na Upper West Side, ktorý som mal hneď vedľa Evinho, som ne-

videl na nekonečné stuhy ulíc, prepchaté žltými taxíkmi, ani na slnko odrážajúce sa od okien v mrakodrapoch.

Mohol som dať Eve celý New York. Celý svet. Nemohol som ju už milovať väčšmi, ako som ju miloval. Celého ma to pohlcovalo. Napriek tomu všetkému sa ma nejaký magor z jej minulosti pokúšal odpratať z bojiska.

Jasne som si ju pamätal v jeho náručí. Videl som, ako ho bozkávala, tak žiadostivo, ako mala bozkávať iba mňa. Tá možnosť, že po ňom Eva stále túži, hoci len telesne... Takmer som od zlosti niečo rozdrapil.

Začal som päsť, až mi zapraskali hánky. „Tak krátko po svadbe si chceš dať pauzu? Vyriešiť si ten svoj zmätok? Rozhodnúť sa, či chceš Klina? Dobre, tak čo keby som zatiaľ pomohol Corinne riešiť jej problémy?“

Pri zmienke o mojej bývalej snúbenici sa Eva roztrasene nadýchla. „To myslíš vážne?“

Ticho sa nepríjemne natáhovalo.

Napokon povedala: „Blahoželám, ty debil. Práve si mi ublížil väčšmi, ako sa to podarilo jemu.“

Zvrtol som sa a stihol som zazrieť jej chrbát, vystretý ako pravitko. Bola na ceste z miestnosti. Kľúče, ktorými si otvorila pri príchode, mi ležali na stole a pri pohľade na ne sa vo mne ozvalo zúfalstvo. „Stoj!“

Dohnal som ju a chytil. Začala so mnou zápasiť. Nebolo to prvý raz, čo Eva utekala – a ja som utekal za ňou.

„Pusť ma!“

So zavretými očami som si pritisol tvár k jej tvári. „Nenechám mu ťa.“

„Vieš, ako sa na teba hnevám? Najradšej by som ti vrazila.“

Túžil som po tom. Po bolesti. „Urob to.“

Začala mi nechty do predlaktí. „Zlož ma na zem, Gideon!“

Obrátil som ju a pritisol o stenu v chodbe. „Tak čo mám, doriti, urobiť, keď mi povieš, že si zmätená z Bretta Klina? Mám pocit, akoby som visel z útesu a šmýkali sa mi prsty.“

„A preto teraz útočíš na mňa? Neuvedomuješ si, že ťa nechcem opustiť?“

Zadíval som sa na ňu, chcel som povedať niečo, čo by to medzi nami urovnalo. Zachvela sa jej spodná pera a ja... ja som sa roztopil.

„Povedz, ako to mám zvládnuť,“ zachrípnuto som ju vyzval a stisol som jej zápästia. „Povedz, čo mám robiť.“

„Ako máš zvládnuť mňa?“ Vystrela sa. „Jasné, lebo ja som problém. Bretta som spoznala, keď som nenávidela samu seba, ale chcela som, aby ma ostatní zbožňovali. Teraz sa zrazu správa tak, ako som to vtedy od neho čakala. Som z toho mimo.“

„Kristepane! Eva!“ Pritisol som sa k nej celým telom. „A to nemám brať ako hrozbu?“

„Nie. Máš mi dôverovať. Povedala som ti to, lebo nechcem, aby si mal podivné pocity a zbytočne splietal nezmyselné závery. Chcela som byť k tebe úprimná práve preto, aby si to nebral ako hrozbu. Viem, že si musím v hlave niečo vyriešiť. Tento víkend pôjdem za doktorom Travisom a...“

„Cvokári všetko nevylicia!“

„Nevrieskaj na mňa.“

Takmer som päťou vrazil do steny za jej hlavou. Dofrasa, ako môže moja žena tak slepo veriť vo všemocnosť psychoterapie? „Nebudeme predsa utekať za doktorom zakaždým, keď sa objaví problém. V tomto manželstve sme dvaja, ty a ja. Neženil som sa s celou psychiatrickou brandžou!“

Zdvihla bradu a zaťala pery tak odhodlane, že som takmer znovu vybuchol. Táto žena mi nikdy neustúpila ani o piad' – ak v sebe nemala môjho vtáka. Vtedy mi dala všetko.

„Možno si myslíš, že nepotrebuješ pomoc, frajer. Ja si však myslím, že áno.“

„Potrebujem iba teba.“ Chytil som jej hlavu do dlaní. „Potrebujem svoju ženu. A potrebujem, aby mala v hlave mňa, nie iného chlapa!“

„Teraz ľutujem, že som vôbec niečo povedala.“

Uškrnul som sa. „Aj tak som vedel, že ti niečo je. Videl som to na tebe.“

„Bože. Si šialenec a žiarlivec...“ Ticho zaúpela. „Prečo konečne nepochopíš, ako veľmi ťa milujem? Brett sa s tebou nemôže porovnávať. Nesiaha ti ani po členky, ale, úprimne, práve teraz mi v tvojej spoločnosti nie je najlepšie.“

Pocítil som, ako sa vzpiera, ako sa mi trhá z rúk. Tým tuhšie som ju zvieral – ako svoj záchranný pás. „Vari nevieš, čo mi spôsobuješ?“

Eva mi v náručí ochabla. „Nechápem ťa, Gideon. Ako môžeš len tak vypnúť svoje pocity? Keď vieš, že mám hrôzu z Corinne, nemal by si len tak šermovať jej menom!“

„Len kvôli tebe ešte dýcham. To v sebe vypnúť nemôžem.“ Skĺzol som jej perami po líci. „Stále na teba myslím. Celý deň. Každý deň. Nech robím čokoľvek, si so mnou. V mojej hlave niet miesta na nijakú inú a som hotový z toho, že ty máš v tej svojej mieste naňho.“

„Nepočúvaš ma.“

„Stačí, ak sa k nemu nepriblížiš.“

„Vyháňať sa mu? To nie je riešenie.“ Začala mi prsty do tela. „Gideon, veď vieš, že nie som v poriadku. Len pomaly sa dávam dohromady.“

Miloval som ju takú, aká bola. Tak prečo jej to nestačilo?

„Vďaka tebe som dnes silnejšia ako kedykoľvek predtým,“ pokračovala, „ale stále mám v sebe praskliny, a keď ich nájdem, musím zistiť, čo ich vytvorilo a ako ich upchať. Navždy.“

„Došľaka, čo to znamená?“ Vtisol som jej dlane pod tričko, hľadal som nahé telo.

Zmeravela a odsotila ma. Odmietla. „Gideon, nie...“

Zapchal som jej ústa bozkom. Zdvihol som ju a položil na dlážku. Mykala sa a ja som zavrčal: „Nebráň sa!“

„Sex nevyrieši každý problém.“

„Kašľať na to, jednoducho ťa chcem pretiahnuť.“ Zachytil som palcami gumu na jej šortkách a strhol som ich nižšie. Nemohol

som sa dočkať, kedy do nej vojdem, ovládnem ju a ona sa mi poddá. Nech už konečne stíchne ten hlas v mojej hlave, ktorý mi opakuje, že som to poslal. Zase. A tentoraz mi už moja krásna žena neodpustí.

„Pusť ma!“ Prekotúlala sa na brucho.

Pokúsila sa odplaziť a ja som ju chytil za boky. Mohla ma zhodiť, ovládala tie ťahy z kurzu sebaobrany, a mohla ma jediným slovom zastaviť. Stopkou, ktorú sme si dohodli...

„Crossfire.“

Eva pri zvuku môjho hlasu stuhla. To slovo jej malo vysvetliť, do akého víru emócií ma hodila.

A vtedy, uprostred hurikánu, niečo prasklo. Explodoval vo mne ostrý a dôverne známy pokoj, ticho, ktoré stlmilo paniku, vrátilo mi sebaistotu. Zmeravel som a vychutnával som si tú náhlu neprítomnosť búrky. Bolo to dávno, čo som naposledy zažil omamný prechod z chaosu do absolútnej kontroly. Len Eva ma dokázala takto rozhádzať, vrátiť ma do obdobia, keď som bol vystavený na milosť všetkým okolo seba.

„Teraz sa prestaneš brániť,“ vyrovnane som jej oznámil. „A ja sa ti ospravedlním.“

Uvoľnila sa mi v rukách. Okamžite, totálne sa mi podvolila. Znovu som ju mal pod kontrolou.

Vytiahol som ju hore a posadil som si ju na stehná. Eva takéto velenie potrebovala. Keď som strácal z rúk opraty, vydesilo ju to a zbavilo istoty a ja som bol tým väčšmi v šoku. Bol to začarovaný kruh a musel som ho prekonať.

„Prepáč.“ Prepáč, že som ti ublížil, prepáč, že som stratil vládu nad situáciou. Po tom hroznom sne som bol nervózny a ona to vytušila, a keď zaznelo Klinovo meno, nestihol som sa spamätať.

Poradím si s ním. A ju si udržím. Iné možnosti neexistujú.

„Potrebujem tvoju podporu, Gideon.“

„Ja zasa potrebujem, aby si mu povedala, že si vydatá.“

Oprela sa mi spánkom o líce. „Poviem.“

Posunul som si ju na kolenách, chrbtom som sa oprel o stenu a privinul som si ju k sebe. Objala ma okolo krku a môj svet bol zrazu taký, aký mal byť.

Pohľadila ma po hrudníku. „Frajer...“

Veľmi dobre som poznal ten lichotnícky tón. V tom okamihu sa mi postavil a krv mi zovrela. Evu vzrušovalo, keď sa mi podriadila, a táto jej reakcia ma rozpálila ako nič iné na svete.

Zašiel som jej rukou do vlasov, zovrel som v pästi jemné zlatisté pramienky, díval som sa jej do očí, ktoré sa pri tom jemnom potiahnutí zastreli. Bola v mojej moci a vychutnávala si to. Potrebovala to presne tak ako ja.

Vzal som si jej ústa.

A potom ju celú.

Kým nás Angus viezol do práce, prezrel som si diár a uvidel som jej let. Osem tridsať.

Pozrel som na ňu. „Poletíš do Kalifornie firemným lietadlom.“

Hľadela z okna čierneho bentley, so zvyčajnou zvedavosťou si obzerala mesto. Obrátila sa ku mne.

Ja som sa v New Yorku narodil. Vyrástol som v meste a neďaleko neho, postupne som ho ovládol. V istej chvíli som si ho prestal všímať. Lenže Eva bola mojím mestom stále fascinovaná a nadšená, tak sa to na mňa nejakou znova nalepilo. Niežeby som vnímal New York tak lačne ako ona, ale zase som ho dokázal vidieť novým pohľadom.

„Naozaj?“ podpichla ma, no z očí jej kričalo niečo iné.

Ten jej pohľad, vyzývavý, tá prosba „pretiahni ma“... Vždy ma to dostalo.

„Áno.“ Zaklapol som puzdro s tabletom. „Je to rýchlejšie, pohodlnejšie a bezpečnejšie.“

Skrivila pery. „Tak dobre.“

Rozdráždila ma tým doberaním, najradšej by som ju zničil, surovo a bezohľadne, až kým by v nej nezostalo nič iné, len kapitulácia.